

NA KLIZAVIM STAZAMA RULETA

(*Frau Žiži*)

U raskošnoj prirodi, na samoj granici sa Luksemburgom, uzdizao se srednjovekovni zamak, koga zub vremena nije stigao da načne, jer su ga negovali kao dragulj, tu na reci Mozel, koja se meškolljila ispod njegovih nogu. Njegova raskoš i otmenost je bila podignuta do te granice da su samo viđeni gosti mogli da ga posećuju. Ukoliko bi im ostalo nešto novca nakon maratonskog obigravanja ruleta u luksuznoj kockarnici, čijem izazovu je retko ko mogao da odoli, mogli su tu i da prenoće, što ni najmanje nije bilo jeftino. U tom slučaju bi sutra bili prvi kad se stolovi otvore za igru u ranim popodnevrim satima, što pruža malo više mogućnosti za sreću, a i krupijeji su „sveži“, pa „lepše“ bacaju kuglu, kako to stari iskusni kockari znaju da „objasne“. Sav novac koji se okretao po stolovima odlazio je dobrim delom za održavanje zamka, koji je svojom tajanstvenošću, magično privlačio sve kockare ne samo iz Nemačke, već i iz drugih raznih zemalja.

Od kada se pročulo da je pehter, tj. zakupnik celog objekta naše gore list, koji se doduše izdavao za Hrvata, iako je bio rodom iz nekog šumadijskog sela kraj Kragujevca, mogli su se tu viđati i naši

zemljaci, naravno samo oni retki, koji su znali za ovo čarobno mesto, i imali poveće dzepove. Njima je gazda ukazivao gostoprimstvo sa balkanskim šarmom, i objašnjavao da to što nije baš „njihov“, to je radi ostalih gostiju koji se bolje osećaju, naravno i sugurnije...

Veliki kristalni lusteri spuštali su se skoro do podova, a skupoceni tepisi i plišom obloženi zidovi, prigušivali svaki zvuk. Nad salom se izvijala u elegantnom luku terasa, sa koje se pružao celokupan pogled nad stolovima na kojima se raspinjala SREĆA uz ubrzane otkucaje srca u ritmu zveckanja kugle... U trenucima predaha, što zbog srca a što zbog praznog dzepa, mnogi su se rado odmarali na ovom „vidikovcu“. Pijuckajući šampanjac, diskutovali o svome SISTEMU koji za malo nije dobio, a DOBIĆE. To su uglavnom koristili da od nekoga kome još dzepovi nisu bili potpuno prazni, pozajme novac, i sjure se dole u salu da ne propuste NAJBOLJE bacanje kugle.

Naslonjena na ivici terase sa čašom u ruci i nonšalantno prebačenim svilenim šalom preko oblikih ramena, gospođa Žiži je pogledom tražila svoga velikog prijatelja i još većeg kockara, doktora zvanog Doca. On je bio stalni i vrlo cenjeni gost, koji joj je ponekad davao stručne savete, gde da stavi novac, da li na malu ili neliku seriju ili pak na ševal tj. između dva broja. Imala je doduše ona

ogromno iskustvo ali je Docu rado slušala. Kako god okreneš, on nekako najduže ostaje kraj stolova i nekim svojim SISTEMOM dobija, a kada gubi to svi znaju, jer ni debeli zidovi ne mogu da priguše njegov temperamenat. Doduše često joj je prijateljski savetovao da se mane ćorava posla, tu se još niko nije obogatio, imala je ona tu DEBELOG iskustva, a bilo bi dobro da pričuva tog sadašnjeg muža, osim ako nije rešila da mu dođe glave, tada bi bilo najbolje da ga stavi na promaju pa da se posle slatko izigra... – znao je u šali da joj dobaci.

Znala je ona to, ali njenu strast prema igri nije mogao da zakoči niko, pa ni njen muž, koji joj eto, sada sedi iza leđa i gleda neku utakmicu, a jednim okom prati da mu ona ne SKLIZNE u donje prostorije. Kada je video da večeras stalno gubi, odvukao ju je na Vidikovac i zabranio da silazi dole.. – E, on će da mi zabrani!. Nije nego. Nije to mogao ni moj prvi muž, Bog da mu dušu prosti. Bio je mnogo dobar čovek – prisećala se gospođa Živka, zvana Žiži, koja je napeto posmatrala okretanje kugli dole u sali i povremeno davala znake Doci, šta da odigra za nju, pazeći ipak da joj muž ne zaviri preko ramena. Ko hoće da ima lepu ženu, mora nešto i da pretrpi – glasno je promrljala, sećajući se vremena kada su se mnogi muškarci trudili da pridobiju njenu naklonost...